

„PREPRIČAN SEM, DA BODO IMELI PREBIVALCI VEČJE KORISTI SEDAJ KOT SO JIH IMELI DOSLEJ

Hoteli smo seznaniti naše delavce z delom občine ali komune, kot jo nekateri imenujejo, ter smo zaradi tega novemu predsedniku, tovarišu Petkovšku, postavili nekaj vprašanj.

Ali je občina že začela z delom?

Občina, tukaj mislim občinski odbor, njegovi sveti in komisije, so začeli z delom in je bilo že dosti sej in raznih važnih sklepov. Tudi administracija v občini je pričela delati. Prav tukaj so velike težave, kajti občina je dobila že celo vrsto pristojnosti, menda preko 600, uradnikov pa ima malo.

Kakšne so letošnje naloge občine?

Urediti administracijo v občini. Izmed drugih dejavnosti pa končati elektrifikacijo Žiberš in spraviti pod streho stanovanjski blok. Cesta na postajo je v grobem že dokončana, spomladi se bodo utrdile pešpoti ter verjetno nasadilo ob eni strani okrasno drevje. Ta dela bodo stala okrog 14 milijonov dinarjev, ki si jih je občina v glavnem že zasigurala.

Zdi se nam, da tare občino pomanjkanje denarja.

Kot skoro vse občine, tudi logaška nima preveč denarnih sredstev, potreb ima pa zelo veliko. Te potrebe so tem večje, ker se na tem ozemlju skoraj deset let ni ničesar večjega napravilo, prav tako tudi ne pred vojno. Prebivalstvo pa je med tem časom poraslo in zahteve so vedno večje. Vendar smo cesto na postajo in elektrifikacijo Žibarš že plačali, ker smo dali podjetju denar vnaprej. Za blok imamo letos 6 milijonov.

Koliko denarja potrebuje občina prihodnje leto?

Nič manj, in raje več, kot predvideva občinski proračun, namreč okrog 120 milijonov dinarjev. Ne vemo pa za občinske dohodke, ker ne vemo, kakšen procent dobička podjetij bo občini ostal. Na vsak način bo občina zelo težko krila proračun in bo verjetno potrebna pomoč okraja.

Zakaj pa je proračun tako velik?

Prihodnje leto bo plačevala občina vse uradništvo šol, ustanov in zavodov na svojem teritoriju, poleg tega pa so v proračunu tudi predvidena dela, ki so precej velika, in sicer: elektrificirati se mora naselje Novi Svet pri Hotedršici, dograditi bo treba stanovanjski blok, popraviti celo

vrsto cest, dograditi bo treba kulturni dom v Rovtah in še veliko manjših gradenj.

Ali bodo davki večji zaradi visokega proračuna?

Občina lahko uporabi samo občinske doklade. Verjetno je, da te ne bodo večje, kajti če občinski proračun ne bo prenesel vseh zahtev po gradnjah itd., bodo morali pač tudi prebivalci razumeti, da kdor hoče mnogo imeti, mora tudi mnogo dati. Če občina ne bo imela dovolj sredstev, bo morala svoj proračun skrčiti. Slabo za logaško občino je, ker ima tako malo proizvodnih podjetij. Občine, ki imajo mnogo dobrih podjetij, bodo imele dosti več dohodkov in bodo lažje krile svoje proračune.

Zakaj prodajate hiše splošnega ljudskega premoženja?

Te hiše, ki jih je menda v občini preko 20, so za občino samo breme. Jezijo se odborniki, ker take hiše neprestano potrebujejo sredstva za popravila, jezijo se pa tudi stanovalci, ker nimajo nikdar dobro urejenih hiš. Zaradi tega je bilo sklenjeno, da se vse manjše hiše odprodajo. Denar, ki ga bo občina dobila za prodane hiše, bo uporabljen za gradnjo novih stanovanj.

Zakaj je stanovanjska kriza tako velika?

V Logatcu se je po vojni zgradilo zelo malo stanovanj. V zadnjih treh letih pa se je priselilo v Logatec precej družin in ogromno mladih ljudi se je poročilo. Vsakdo pa zahteva stanovanje. Edina rešitev je v neprestani gradnji stanovanj. Občina je z gradnjami že začela. Tudi podjetja bodo morala na to bolj misliti. Seveda pa kriza še dolgo ne bo rešena v taki meri, da bi vsakdo dobil zaželeno stanovanje.

Ali bo za Logatec in okolico boljše kot je bilo doslej, ko so bile male občine?

Prepričan sem, da bodo imeli prebivalci večje koristi sedaj kot pa so jih imeli doslej. To pa iz čisto preprostega razloga, ker so prej na občinah samo čakali na dotacije iz okrajev, sami pa so imeli silno omejene možnosti za kakršen koli samostojen razvoj. Sedaj pa imajo prebivalci možnost sodelovanja pri raznih občinskih svetih, komisijah in v krajevnih odborih. Do izraza bo prišlo sedaj to, da kakor gospodariš, tako se potem imaš.

Kako je s kulturnim delom?

Sindikalni odbor naše podružnice je že večkrat razpravljal o kulturno-prosvetnem delu naših delavcev. Skoro da ni slišati drugega kot kritiko. Delavce in delavke označujejo kot nezainteresirane, v tem pogledu skorajda lene. Naš Stražar neprestano toži, da ne more spraviti skupaj pevcev, da mu manjkajo člani za folkloro, da je premalo igralcev itd.

Dejstvo je, da smo v zadnjem času pripravljali akademijo, pa nismo mogli zbrati pevcev. Kaj je na tem? Ali so res naši ljudje tako slabi, tako malo zavedni? Ali je res, da naši ljudje nimajo smisla za delo na prosvetnem in kulturnem polju?

Razveseljivo pa je, da se je članstvo v sindikatu dvignilo na 98%, da so delavci ustanovili avto-moto klub, ki ima že preko 50 članov, da naši delavci sodelujejo v šahovskem klubu in v raznih drugih logaških organizacijah. Ne moremo torej reči, da so naši ljudje brezbržni.

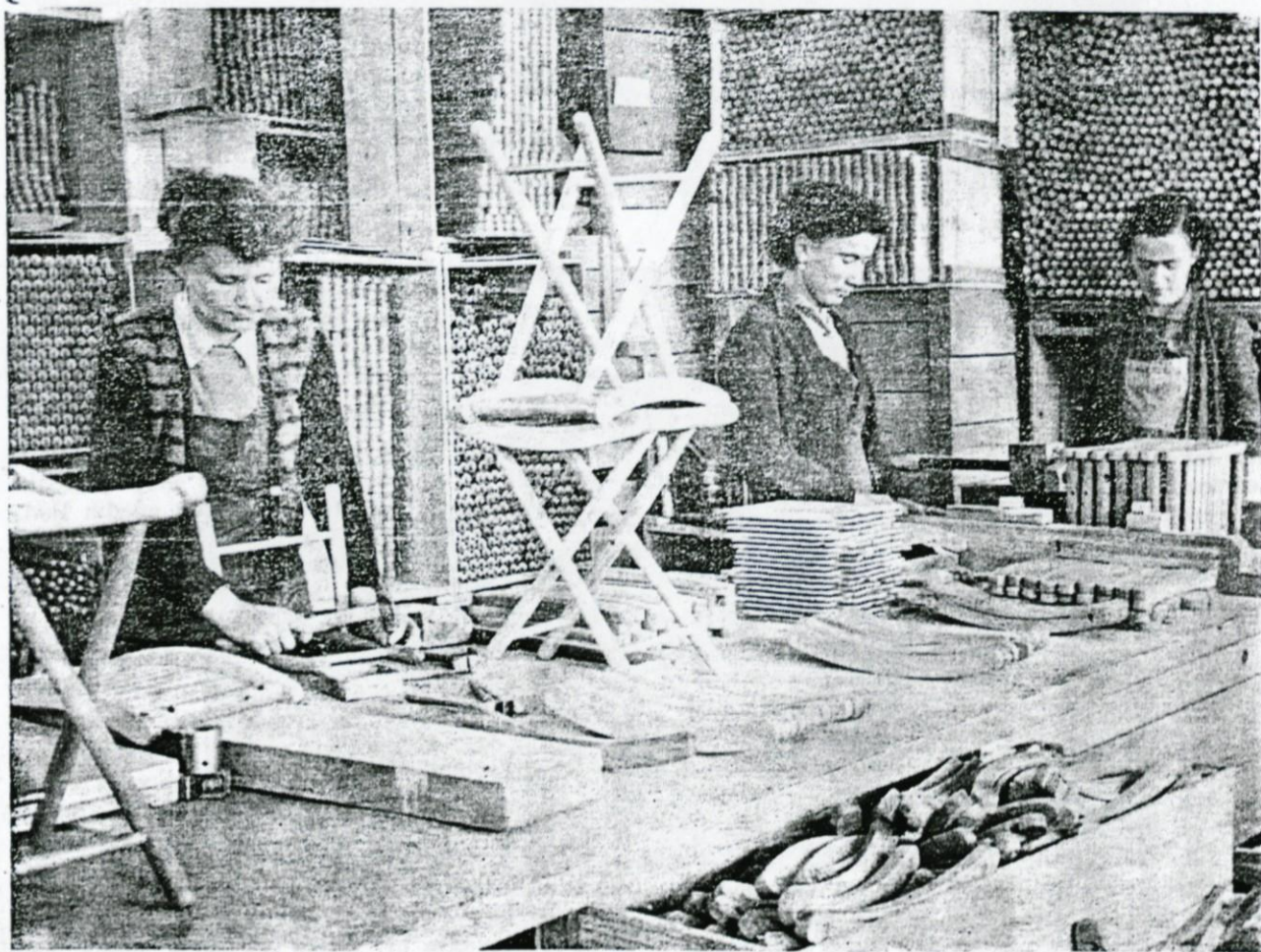
Odgovor na to vprašanje je verjetno v tem, da naši sindikalni funkcionarji in tisti, ki odgovarjajo za prosveto, nimajo dovolj dobrega stika z večino naših delavcev. Verjetno premalo poznajo njihove težave, njihove zahteve, verjetno je tudi, da so preveč odtrgani od delavčeve problematike, zato vsaka akcija, ki zahteva množičen nastop naših ljudi na prosvetnem polju, enostavno pro-

pade ali pa nima tistega uspeha kot bi mi želeli.

Prepričan sem, da je v naših delavcih toliko moči, toliko dobre volje za delo in toliko takih, ki imajo veselje do petja, igranja, plesa, športa itd., da bi mi tudi na zunaj lahko pokazali, da smo dober kolektiv. Prepričan sem, da je v mnogih naših delavcih več resne volje, več iskrenega veselja do prosvetnega dela, kot v marsikaterem uradniku z univerzitetno izobrazbo. Prepričan sem, da je pri naših ljudeh mnogo več požrtvovalnosti za tako delo kot pri raznih izobražencih, kljub temu, da naš človek poleg osemurnega dela v tovarni največkrat napravi še štiri ure dela doma ali pri sosedu.

Prav zaradi tega ni bojazni, da to delo ne bi zaživel, če bodo naši tovariši, ki delajo na prosvetnem polju, razumeli našega delavca, uspeli ustvariti med delavci samimi občutek domačnosti, preprostosti, in kar je najvažnejše, uspeli ustvariti prepričanje, da je petje, igranje, šahiranje, telovadba, šport itd. zanje koristno. Petje ni potrebno samo zato, da pevci zabavajo druge, pač pa v prvi vrsti zato, da se s petjem sami zabavajo!

Prav nič ni važno, če ima tovarna reprezentančni pevski zbor, godbo ali veliko dramsko sekcijo in športni klub. S tem samo kažemo drugim, kaj imamo in kaj znamo. Dovolj bi bilo, če

Pri montiranju galanterije so pretežno ženske zaposlene

se med našimi delavci razvijejo manjše pevske skupine, kvarteti, okteti, če imamo nekaj godbenih skupin, dovolj je, če sodelujejo naši ljudje v najrazličnejših klubih, društvih, skupinah, vsakdo tam in v tem, za kar ima veselje. Potem bo malenkost iz teh ljudi sestaviti reprezentančni pevski zbor, godbo, dobiti igralce za igre itd.

Važno je, da delavca razumemo, mu pomagamo v njegovih majhnih potrebah, da od njega za-

htevamo le to, kar zmore. Med njimi samimi je treba poiskati voditelje skupin in njim samim prepustiti metodo in sistem dela. To naj bo vodilo našim ljudem, ki se borijo za dvig kulture. Uspeh ne more izostati. Prepričan sem, da bo v našem kolektivu kulturno-prosvetno delo zaživelo in naš delavec bo prav kmalu pokazal, kaj zmore in kaj zna.

Petkovšek Anton

Kolesarske dirke

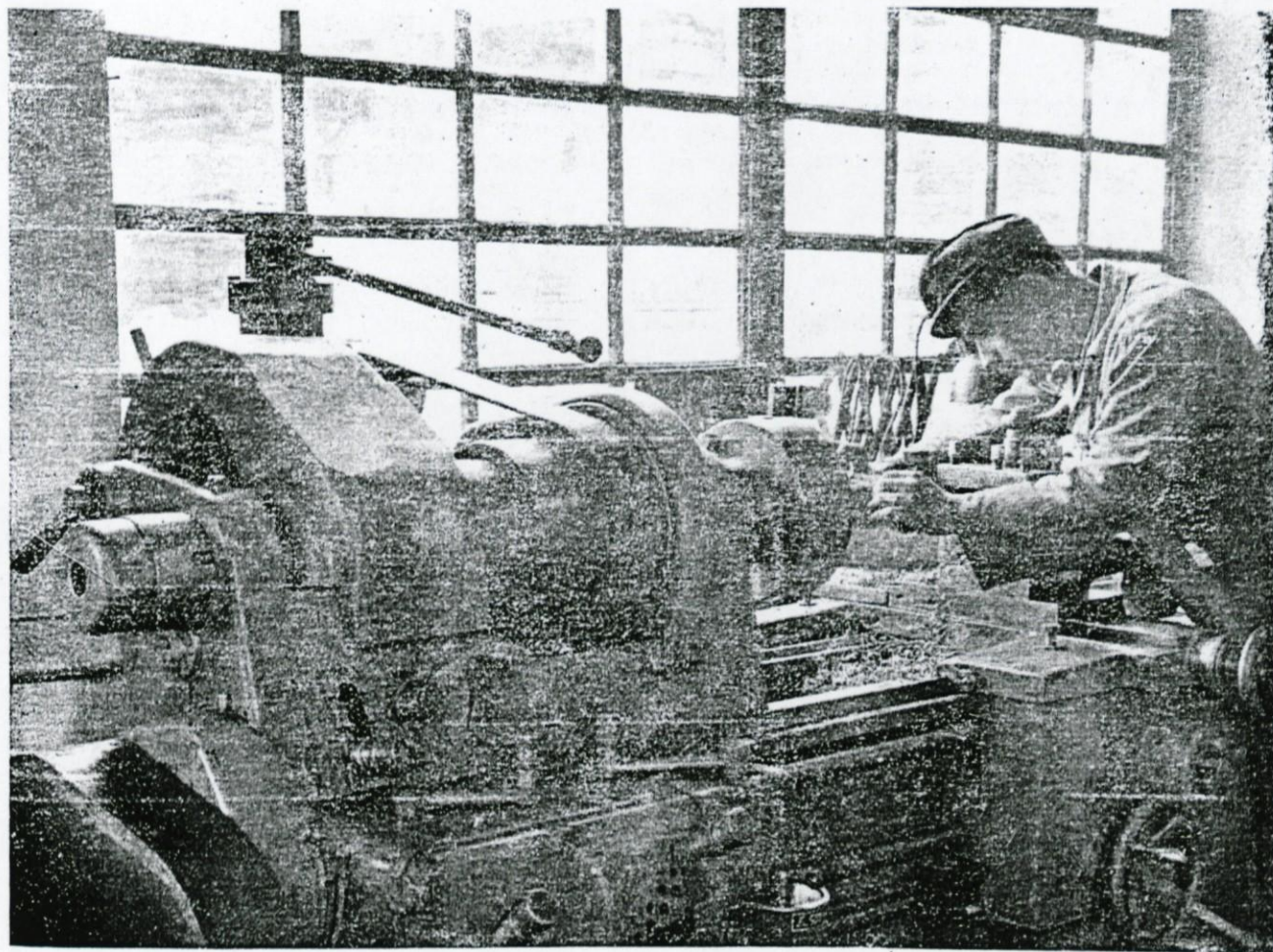
To niso dirke za rekord prvaka vožnje, ampak za divjaka vožnje. Zato vam dajem tale primer v presojo.

Nekega septembrskega večera se že na precej dosluženem kolesu peljem z dela domov, zaradi previdnosti počasi. Pa se ti pripodijo takile nepremišljeni fantiči, po dva, po trije, ne zaporedno, ampak vzporedno, skoraj bi dejal z nadzvočno hitrostjo, ne glede na to, kaj se lahko pripeti. Drvijo, da je strah, pa najsi bo preko železnškega prelaza ali na ovinkih, in tudi na cesti. Gre le za to, kdo bo prej doma. Res je, da ima vsakdo doma še kakšno opravilo, res pa je tudi, da bi bilo polovico manj nesreč, če bi bolj previdno vozili. Vozil sem skrajno po desni, pa se pripodita dva taka rekorderja brzine, in kakor na-

nese, še tretji v istem hipu med menoj in onima dvema, tako, da smo bili v hipu štirje kolesarji vzporedno na cesti. »No,« sem dejal, »fantje, le previdno in počasi, da ne bo kaj hudega!« Pa zaslišim čudovite besede: »Prekleti starec, da ne gre izpod nog.« Pomilovanja vredno, kaj ne?

No, in kaj sledi pri taki vožnji? Zlom kolesa, zlom noge, roke ali še kaj hujšega. Nazadnje pa izostanek od dela ali pa bolovanje zaradi divje vožnje na račun tovarne. Dobro bi bilo, da bi se tudi v takih stvareh na sestankih malo pogovorili. Treba je vedeti, kako naj se vozi. Pribijam, da je 50% nesreč zaradi neprevidnosti. Zato še enkrat: Previdnost ni sramota in ne lenoba.

STARI

V tovarni obratuje precej strojev, napravljenih v domači remontni delavnici

Pomagaj tudi ti!

Prvi nagrajenec iz fonda za racionalizacijo je v podjetju tovariš Tivan ali »Cuc«, kot mu vsi pravimo. Komisija upravnega odbora mu je priznala 20.000 dinarjev nagrade za model njegovega strojčka, ki vpenja žico. »Cuc« je dosegel s svojimi izboljšavami pri montaži obešalnikov »Wishbon« velike uspehe. V začetku je bilo potrebnih za montažo 1100 obešalnikov 10 delavk. Po izboljšavi pa 5 delavk z lahkoto montira 1200 obešalnikov!

V zadnjem času se mnogo dela na tem, da bi se čimbolj izboljšal delovni proces. Po zamisli obratovodje Turšiča je bila predelana stara kombinirka v stroj za hoblanje krivih komadov. Prej sta dva dobra delavca na rezkarjih morala trdo delati, da sta napravila toliko kot napravi sedaj ta stroj v eni izmeni. Pri tej delovni fazi je podjetje prištedilo več kot 200%.

Upravni odbor je na svoji zadnji seji smatral za potrebno, da javno razglasi nagrade za izbolj-

šave. Vsak delavec ali uslužbenec podjetja ima pravico, da predlaga izboljšave, ki koristijo delovnemu procesu in s tem uspehu podjetja. Dejstvo je, da mnogi od naših ljudi v svojem prostem času mnogo razmišljajo, kako bi se še marsikaj dalo bolj izpeljati. Doslej je pač bil vsakdo enako plačan, pa če je dal še toliko novih zamisli in predlogov. Sedaj pa bo podjetje vsako pametno in koristno delo plačalo. In prav je, da tisti, ki s svojo strokovnostjo prispevajo k večjemu uspehu podjetja, dobijo nagrade! Zato naj vsakdo, ki ima kakšno dobro idejo, načrt, predlog ali model, brez skrbi to prijavi vodstvu podjetja. V primeru, da se bo stvar obnesla, bo predlagan upravnemu odboru, naj mu takoj podeli primerno nagrado. Nagrada lahko znaša tudi 50.000 dinarjev, če je stvar sila visoko koristna, ali pa tudi samo 2000 dinarjev, če je stvar manjšega pomena. Vendar pa naj vedo vsi, da vsaka najmanjša izboljšava vodi podjetje k uspehu!

Drobne vesti

V Ameriko je bilo prodanih te dni 50.000 komadov ribiških stolčkov, ki jih bo izdelalo naše podjetje in dobavilo v mesecih november, december in januarja prihodnjega leta. Sedaj končujemo pogodbo za 25.000 komadov, takoj nato pa bomo pristopili k pripravi blaga za novo pogodbo. Zanimivo je, da predstavlja teh 50.000 komadov stolčkov le poizkusno pošiljko. Tvrdka, ki je kupila te stolčke, bo v primeru, če bo kvaliteta odgovarjala, resen reflektant za nakup nadaljnjih 180.000 stolčkov. Mi izdelujemo sedaj 300 stolčkov dnevno, preiti pa moramo na 600 do 1000 komadov dnevno.

Slaba kvaliteta kovinskih izdelkov, ki jih dodajamo našim proizvodom, nam povzroča zelo resne skrbi. Imeli smo že več primerov, da nam je začela rjaveti pocinkana žica ali kljuke pri obešalnikih. Prav tako rjavijo miklane kljukice pri »Rikotih«. Dejstvo je, da prekomorski transport zaradi svoje dolge poti in zaradi stika s slano vodo zahteva kovinsko opremo prvovrstne kvalitete. V zadnjih dveh mesecih smo reklamirali našim dobaviteljem velike količine kovinskega blaga. Samo v enem primeru smo podjetju, ki je cinkalo posebne kljuke za »Wishbon«, poslali nazaj 306.000 kljuk, ker nam je blago začelo rjaveti že v našem skladišču. Kaj bi bilo šele, če bi ga poslali preko morja.

Odslej morajo naši tehniki in nabavljachi blago pred uporabo temeljito preizkusiti ter neusmiljeno reklamirati. Čudno se nam zdi, da naša kovinska industrija tako malo pazi na dobro kvaliteto.

Mojster Furlan viša proizvodnjo. Trdi, da je zabojarna pri nas zapostavljena in da se da tudi z zaboji mnogo narediti. Trdi, da nekateri LIP živijo v večji meri od zabojarn. Mi se z njim strinjamo. Zato smo mu dali sedaj vse možnosti, da

pokaže, kaj zna. Resnica je, da bi naša zabojarna lahko mesečno napravila okrog 200 m³ zabojev za notranjost ali za izvoz. Kubik zabojev se danes prodaja od 40.000 do 50.000 dinarjev. Na ta način bi pri nas lahko predelali več mehkega lesa. Pri nas je svojčas obstojala velika zabojarna in barakarna, vendar smo barakarno likvidirali, ker žrejo barake preveč lesa. V kolikor bo v naši zabojarni prostih kapacitet in tudi lesa, se bodo zaboji delali za prodajo.

V septembru je naš galanterijski obrat dosegel rekord. Prejšnje mesece je napravil po 15, 16 ali največ 17 milijonov proizvodnje po kalkulacijskih cenah, v septembru pa se je povzpел kar na 24,5 milijona dinarjev. Ta obrat nam daje danes dosti več kot mizarski, tapetniški in drugi obrati.

Čudno gledanje. 14. oktobra je bila v Postojni konferenca o perspektivi lesne industrije z ozirom na gozdove na področju Postojne, Cerknice, Rakeka, Idrije in Ajdovščine. Izgleda, da je z ozirom na gozdove na tem področju že dovolj industrije, ki se bo še razvijala, da pa bi bilo za novo industrijo premalo lesa. Naš zastopnik, tovariš Suhadolnik, je v razpravi povedal, da reflektiramo mi tudi na bukovino iz okolice. Sosed pa ga je takoj pobil, češ, da je to njihov teren in da bodo imeli sami industrijo. Rekel je, da je naša tovarna divje zgrajena in da jih nismo prej vpraševali za les. Menda ni treba poudariti, da so taka mnenja precej jalova in neresna. Dejstvo je, da je bila naša tovarna, odobrena od Republiške revizijske komisije, prva v Sloveniji, to je takrat, ko je bilo še malo navdušenih ljudi za galanterijo. Danes pa, ko vidijo, da nam gre dobro, bi vsakdo hotel imeti tako tovarno. Mišljenje, da se les, ki je v drugi komuni ali okraju, ne sme peljati ven, je tudi zgrešeno. Lahko sosed

postavlja, da ne bo pustil lesa iz komune, kakor lahko mi postavljamo, da ne bomo pustili lesa iz Logatca. Več tisoč metrov jamskega in celuloznega lesa gre letno iz Logatca, pa nas tudi tovariši iz Vidma, ki so zgradili novo celulozno tovarno, niso vprašali, če jo lahko zgradijo! Menda bo vsakdo uvidel smešnost takih stališč, kajti če bi vsaka komuna naredila zid okrog svojih mej, bi bilo tako, kot je bilo v času fevdalizma pred 500 leti.

Bližajo se zimski dnevi. V pisarnah in nekaterih delavnicah že kurimo. Nevarnost ognja se vsak dan veča. Nujno je bilo, da je uprava posvarila vse delavce in mojstre, naj pazijo pri manipulaciji s pečmi. Najmanjša iskra ali žerjavica lahko upepeli celo tovarno. Ena sama malomarnost ima lahko za posledico nekaj sto brezposelnih ljudi. Tudi kajenje je najstrožje prepovedano. Imamo še primere, ko kadijo mizarji. Naj se pazijo, kajti vsakdo, ki bo v obratnih prostorih ali tudi zunaj na vnetljivih, ali v bližini vnetljivih krajev, kadil, bo takoj odpuščen z dela!

Pri tako resni stvari, kot je obramba proti požarom, ne moremo biti popustljivi ter ne smemo kaznovati kadijence z opomini in jih prositi. Kdor se kajenja ne more vzdržati, naj raje sam zapusti delo v tovarni. Kajenje v tovarniških prostorih je zločin!

Stavili smo v pogon novo polavtomatsko stružnico za les znamke »STUP«, prodali pa staro stružnico »Hempel«, ki ni bila precizna.

Zabojarna je dobila novo mizo za prirezovanje ter doma napravljen rezkar.

Končno smo prenesli barako pri zabojarni. Po nalogu revizijske komisije, ki nam je odobrila gradnje, smo morali zaradi požarne varnosti odstraniti to barako. Večji del je sedaj dodana zabojarni, iz manjšega dela pa si je Jože napravil svoj urad. Po dolgem času je dobil streho nad glavo in sedaj še z večjim veseljem raje po naših nesrečnih dolinah in hribih.

Pred vhodom v zabojarno in lopo za bukovino bo čez celo širino tekkel premikalni tir, za kar pripravljajo sedaj teren. S tem tirom bo znatno razbremenjen promet z vozmi in traktorjem. Na mestu podrtе barake pa bo vrsta kop z jelovimi deskami, poleg bo tir, zelen pas in pot. Na ta način se bo tudi ta stran polepšala. Nekateri so mislili, da je zemlja, ki smo jo vozili, in pa trava ter rože, le lepotnega pomena, vendar so se zmotili, kajti zeleni pasovi okrog objektov so v prvi vrsti požarnovarnostni ukrepi.

Delavci v galanterijskem obratu so se že privadili novim akordom. Povprečno prekoračujejo akord za 10%, nekateri pa tudi več. Delavcev, ki akordov ne dosežejo, je v celem obratu silno malo, menda ne bo že v tem mesecu nobenega več. V strojnem oddelku se precej pozna na rezkalnih strojih nov način brušenja rezkarjev. Mehanična delavnica je namreč napravila aparat za brušenje, oziroma za popolnoma precizno izdelavo pri novih rezkarjih. Posledica tega je, da je točnost rez-

kanja večja, brusarji pa imajo manj dela. Seveda se pa to največ pozna delavcu pri stroju.

Končali smo brusilni stroj za Ribnico. Ta stroj je tretji v seriji. Enega je prejel Martinjak, drugega Izola in tretjega Ribnica. Prodali smo tudi star mizni rezkar, ki je dolgo časa ležal pred mehanično delavnico. Šel je v Grosuplje. Prav tako smo prodali stare univerzal stružnice iz lope za staro železo. Tudi te so šle na Dolenjsko.

Kmalu bo konec coklanja po blatu pred tovarno. Nova cesta na notranji strani tovarniških objektov je v zaključni fazi izgradnje. Sedaj pride na vrsto vratarnica. Vratarja imamo, toda uporabljali smo ga za mnoga druga dela. Menda bo sedaj le kmalu prišel do svoje prave službe.

Zapustil nas je eden najstarejših delavcev na obratu, Kovač Karel, ki je bil pri podjetju od ustanovitve. Postal je mojster-kovač v Gornjem Logatcu. Kakor ga težko pogrešamo, je pa vendarle res, da je bolj potreben prebivalstvu Logatca kot pa naši tovarni.

Menza deluje kar dobro. V zadnjem času so dobili nove prte. Sedaj je v sobah mnogo bolj domače in prijetne kot poprej. Tudi hrana je dobra kljub temu, da nekateri žele, da bi bila bolj raznolična. V tem pogledu pa vsem ne bo nikdar ustrezno. Ne glede na to, da se je menza popravila tudi v pogledu snage in reda, bi bilo želeli, da cesebje posveti snagi še večjo pozornost.

Na odsluženje enoletnega vojaškega roka je odšel računovodja Tuppy. Nadomešča ga tovariš Adam. Po končani vojaški službi bo tovariš Tuppy zopet nastopil službo v našem podjetju.

Začela se je sezona odkupa. Žitko s svojimi ljudmi se pripravlja na zimsko sezono, odkupovalci pa so se razšli po terenu za hlodovino. Upamo, da bomo tudi v tej odkupni sezoni dobili dovolj hlodovine.

LOGAŠKA...

Pravijo, da je »logaška« samo obrekovanje. Mi nismo tega mnenja, so pa tisti, o katerih pišemo. Toda naj ne zamerijo, ker pišemo z dobro voljo, da bi iz slabega pomagali napraviti dobro. V vseh državah je navada, da se človek, kadar stopi v hišo ali pisarno, lepo odkrije in pozdravi, v vseh delih sveta je tudi navada, da mlad človek pozdravi starejšega, da mlajši spoštuje starost. Pri nas se na to pogostoma pozabi. Na to pa je pozabil naš delavec, ki je neke nedelje na izletu v Zaplano udaril v lice staro ženo. Taka surovost se ne da opravičiti s pijanostjo. Tak človek nima nobene vzgoje in smo le žalostni, da ni nikogar, ki bi ga lepo vzgajal.

Verjetno je imela čudno vzgojo tudi neka tovarišica, katero je šef postaje opozoril, naj ne gre preko tira. Rekla je, da je že tako v zamudi deset

minut. Ko pa ji je rekel, da je bolje, da zamudi še pet minut in tako ne krši predpisov, se je usula nanj cela ploha zaničljivih in nekulturnih izrazov. Kako more taka žena, ki je celo mati, lepo vzgajati svoje otroke?

Je pa še dosti takih primerov in sličic, ki kažejo, da mnogim od nas manjka tisto osnovno, kar mora vsak človek imeti prej kot svoje poklicno znanje — srčna kultura.

Taki pojavi niso samo v našem kolektivu, temveč tudi drugod, še v večji meri pa na vasi. Nadaljnjih primerov ne bomo navajali, dolžnost vsakogar pa je, da se drži načela, da mora vsakdo pred svojim pragom najprej pomesti.

Zadnja ekipa je krenila na izlet. No, to pot pa ne v Trento, ampak kar k Prčonu v Zaplano. Lepo počasi peš smo prisopihali do prvega in nato še do zgornjega Prčona. Malo razgleda, nato kosilo, dobro smo se okrepčali, nato pa tudi malo naplesali. Torej do tu je bilo vse v redu.

Potem pa je vino prekipelo, seveda samo nekaterim. S tem je bil pokvarjen izlet, oziroma njegov namen. Neki tovariš se je tako daleč spozabil, da je napravil sramoto celemu kolektivu in se bo seveda moral zagovarjati pred disciplinskim sodiščem. Tak človek ni za družbo, temveč spada med razgrajače in pretepače. Pokazal pa je s svojim dejanjem višek kulture in spoštovanja do starih ljudi.

Še teh devet

I.

Že je narava zopet barve spremenila in loterija trem igralcem žepe osušila. Nekdo siguren bil je v svoj mil'jon, a radost ta prehitra je bila — zastonj.

II.

Če v naši bo trafiki kdo vžigal'ce kupoval, naj dobro prej pogleda, da ne bo se pol kesal. Ker zadnjič velik se škandal je dogodil, da je nekdo že zrabljene vžigal'ce v škatljici dobil.

III.

Še kar naprej gre glasba ob desetih nam na jetra, čeprav so zvočniki visoko nad dva metra. Le vsakih pet minut nekdo po zvočniku »čveka«, seveda to na žalost se pa sliši kar se da.

IV.

Da potolažim vas in opravičim tehnika iz te zadrege povem, da kmalu bomo spet vrteli vam vesele. Tud' Ivo Robič še zapel bo serenado, da laže spet oko bo dekljic zapeljalo.

V.

Nam v čast je, da v sredini naši je kraljica, ki jo za to priznala borovniška veselica. Če drugič spet je sreča taka doleti, naj se dodatek ji za trening dodeli.

VI.

Še dolgo časa čakal Miha boš na cesto, ki iz postaje pelje v logaško mesto, čez zimo upajmo, da ta katran, prikukal izpod peska bo na dan.

VII.

Bilo bi prav, da vsem tem prizadetim, ki čevlje šivajo po pesku ostro zmletim, napravi se podplate jim kar iz lesa, kolo pa vsako naj res plašče »drat« ima.

VIII.

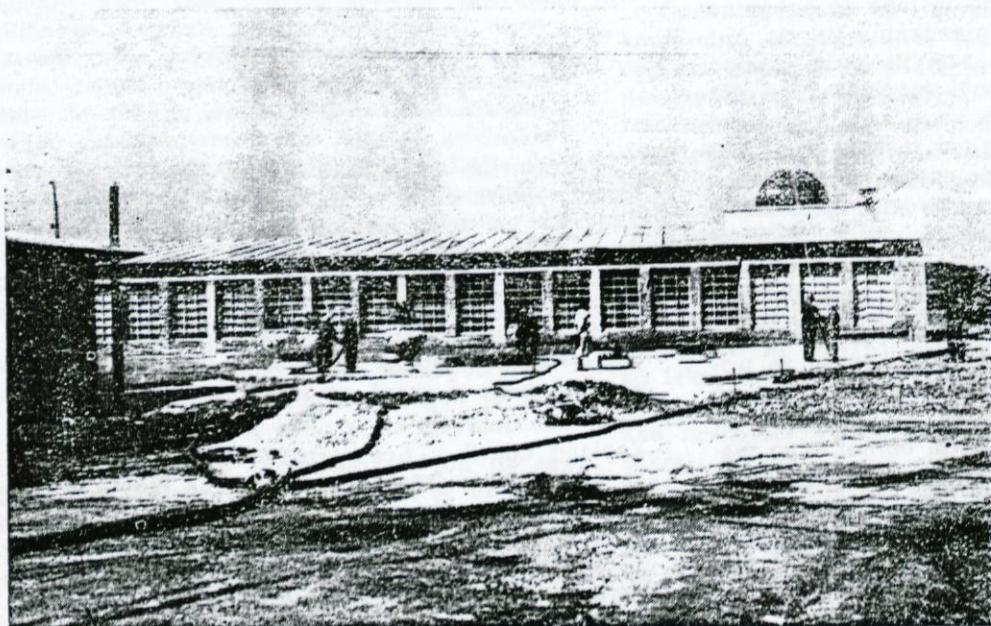
V balon so vneto zadnjič vsi zijali, »folkswagen« je, nekateri so dejali, »prav v Lahac bo pal,« nato so modrovali, spet drugi pa že v sanjah z njim so se peljali.

IX.

A žalost, ko na koncu razočarani so vsi bili, še bolj kot tisti, ki v Št. Jernej niso šli. Vseeno »fajn, madonca« tud' v Zaplani je bilo, čeprav v začetku je bolj slabo zgledalo.

OSA

Izdaja kombinat lesno predelovalne industrije Logatec — Odgovorni urednik Malus Branko — Letna naročnina 560— din — Tiskarna Umetniškega zavoda v Ljubljani

Naši gasilci pri mokrih vajah